

In memoriam Oláh György

Egyszer Ő is gyermek volt, szeretetben lubickolt.
Boldogan telt ifjúsága, védte, óvta iskolája.
Piaristák tanították, elméjét jól pallérozták.
Szörnyű idők sűrűjében, megbújt Isten tenyerében.

Békés évek következtek emberek fellélegeztek.
Nem szólt ágyú, nem hullt bomba., mindenki ment a dolgára.
Neki szent volt az egyetem, abban is a vegyi terem.
Diploma után ott maradt, kutatott, tanított, ifjakat.

Nagy fordulat életében, Jucinak a feltűnése.
Megismerésből szerelem, életre szóló kötelem.
Házasságuk egységet mutat, mint dióhéjban a két fél darab.
Jellemző a munkájukra, elveik azonossága.

Közhely bár, de igaz, az élet nem könnyű.
Ami tegnap szép, jó, holnapra keserű.
Szorgos dolgos éltet felváltja a káosz.
Felvetődik kérdés, maradás vagy távozz!

Kettejük döntése megszületett, új földön kezdenek új életet.
Mély vízbe dobva, állta a próbát, jól alkalmazta, hazai tudását.
Kellő feltételek lehetővé tették, mit elkezdett itthon, ott befejeződjék.
Karrierje ívelt nyílegyenes pályán, mellette állt Juci, mint az őr a vártán.

Férfi kora delén új kihívás érte, Juci jelentette, gyermek érkezőbe.
Két fiút neveltek, példamutatóan, dolgoztak boldog hivatástudatban.
Kiváló kollegák, remek felszerelés, egymásután kapott sok-sok kitüntetés.
Szakmai ötletből, miből neki jutott, itthoni társakkal, örömmel osztozott.

Élte kétharmadát USA-ban töltötte, az első harmadot soha nem feledte.
Amikor lehetett haza látogatott, felkeresett itthon, sok régi , barátot .
Ujjongva fogadtuk, hazánk híres fiát, hozta és mutatta kapott Nobel-díját.
Hálával köszönt az őt elindítóknak, segítséget nyújtott ifjú tudósoknak.

Ez évnek tavaszán, rossz hír megérkezett.
Híres magyar tudós életének vége lett.
Családjához az volt, utolsó kérése, "szeretne nyugodni, óhazai földbe"
Úgy ment el, ahogy élt, méltósággal, szépen, bérelt helye volt az Úr tenyerében.

Szántay Judit (2017)